

ה ס י פ ו ר ש א י נ ו נ ג מ ר

אלכוהוליסטים לא אנונימיים

מאת דודו בוסי

ליד אוזנה של הוריה, ולא באמת חודרים אליה. באותו יום ישבתי לאחד משולחנות הפורמייקה הישנים המתנדנדים במדרכה. קולה הרועם של שרה נשמע מבפנים. שוב פעם צווחה על הוריה. הפעם בגלל כוס שנשמטה מידה של המלצרית, והתנפצה על הרצפה. בשוך המהומה יצאה שרה ונעמדה סמוך לשולחני. "אני לא יכולה אתה יותר", פנתה אלי. "אתה מכיר מלצרית לשלוש או ארבע משמרות בשבוע?" התעניינה. "תעזבי אותך", אמרתי, "את הרי לא תפטרי אותה, או בשביל מה את מבקשת שאחפש לך מלצרית?". "לא, לא, לא", אני חייבת אחת ולתמיד לעשות לזה סוף. חושבת שהיא חכמה גדולה. ואני לא מדברת על כל הכוסות והצלחות שהיא שוברת." הוריה התקרבה לפתח והתבוננה בשרה בחיוך. "עוד פעם את מרכלת עלי? מה יהיה הסוף איתך, שרהלה?" שאלה וקרצה לעברי.

דודו בוסי הוא סופר ועיתונאי. חתן פרס ראש הממשלה לסופרים. ספרו האחרון "אמא מתגעגעת למילים" ראה אור בהוצאת "כתר".

בימים רחוקים וכמו נער שנחשף לאהבה ראשונה הרגיש את כל איבריו חיוניים, הרגיש את הדם החם שזורם בו, והוא אהב אותה כמו שלא אהב מעולם.

הלנה סימנה במבט שהגיעה עת הפרידה. קובה קם וחיוך מאופק על שפתיו, המחשבה הזאת שהוא משאיר בה משהו ממנו, השיבה אליו אושר שנקבר שנים בתוכו ובה בעת ידע שצריך ברגע הזה לקטוע הכל. הוא קיבל ברממה את הגזירה. הפרידה היתה קצרה, נוקשה משהו, הפנים החוררו, הבטן התכווצה, הלב נמלא מועקה וכשיצא מהבית הוא ראה לפניו רק את המדרגות היורדות, אחר כך את השביל ואת המונית שחיכתה לו.

ליזי דורון היא סופרת. כלת הפרס הגרמני ע"ש ז'נט שוקן על מכלול עבודתה. בימים אלה רואה אור בהוצאת "כתר" ספרה "החחלה של משהו יפה".

בדבר אחד ויחיד מזכירה לי הקיסרית של קפה תמר, שרה שטרן, שתחיה, את אבא שלי, תהיה מנוחתו עדן. במשך שנים רבות ניהל אבי מסעדה, ומעולם לא פיטר איש מעובדיו. לא היה לו לב לעשות זאת גם כשעובד זה או אחר הסב נזקים לבית המזון, שדמה אז לבית תמחוי. למרות אופייה הסוער של שרה, שהספיקה בעשרות השנים שהיא שולטת בממלכתה לגרש אין ספור נתינים קבועים, היא, כמו אבי נעים המזג, מעולם לא פיטרה איש מעובדיה. כמוהו גם לה אין לב לפגוע בפרנסה של אנשים.

לאחרונה עבר חתול שחור בין שרה סגולת השיער למלצריתה הוריה. מגרונה הצרוד של שרה נורים אין ספור חצים פוגעניים לעברה של המלצרית הצעירה. אך נראה כי הדברים חולפים

משהו נשאר

מאת ליזי דורון

קובה ישב במטבח, בבית החדש שהוא לא יגור בו. הוא התבונן בהלנה שארזה כמוודרה קטנה את מטלטליו, הניחה מעליהם את תמונתה ואת שקית התרופות שלו ואז באחת התעורר בו ריגוש ששנים לא חש בגופו, לפתע אחזה בו ההתרגשות הזאת של התשוקה אל אישה, הכמיהה לחבק אותה, לאמץ את כולה אל גופו, זה היה בעבורו רגע גדול. לרגע הוא חי שוב את חייו במלוא עוצמתם, הדמעות שזלגו מעיניו היו דמעות של תודה.

הלנה סגרה את המזוודה וגררה אותה אל עבר הדלת, קופצת את שפתיה, פוצעת אותן בשינייה. הוא המשיך להביט באישה שהעירה בו את הריגוש שכינס אל תוכו בחשאי, שהציתה ברגע הפרידה את כל אשר חש

בשורה באמצע הלילה

מאת אופיר טושה גפלה

צלצול טלפון באישון לילה לא יכול לבשר טובות. במקרה הטוב זו טעות במספר, במקרה הרע מישהו נזקק לשירותיך, ובמקרה הגרוע ממתנה לך מעברו האחר של הקו בשורת איוב. נשים מחכות לבוקר להפתיע אותך בהצהרות אהבה, עמיתים מתאזרים בסבלנות בטרם יקניטו אותך וישמחו לאיךך, בדרך כלל בשעת צהריים מנומנמת, ופקידים ממשלתיים מבכרים את שעות הערב המוקדמות, כשכולך אפוף ציפייה לקראת תום יום העבודה ואתה רופס על המשמר. אין לי מושג מדוע אני נוהג כמו אדם הגיוני ומנתק את הטלפון רגע לפני שאני עולה על יצועי. לא, זה לא לגמרי מדויק. אני לא מנתק את הטלפון כדי שאם חלילה יזדקק מטופל כזה או אחר לשירותי, לא אאכזב אותו. עם זאת, אני מקווה בכל לבי שגם הפרועים שבשדים יתחשבו בשנת האופי שלי ויקיצו מרבעם בשעות שהשמש מעתירה מטובה על העיר. ולא, איני מתחכם כשאני מכנה את שמונה שעות השינה שלי 'שנת אופי'. פשוט מאוד. אם לא מדובר ביקיצה טבעית, אני מתעורר נרגן ומפריח הערות עוקצניות לכל עבר עד שמישהו מעיר לי חזרה ומבקש להעמיד אותי במקומי. סליחה. שוב אני מגמד הרים. אם מישהו החליט לקטוע את שנת, אוי לאומלל שייקרה בדרכי, על אחת כמה וכמה למטורף שינסה לבקר את התנהגותי המושלמת, בהתחשב בנסיבות החריגות. ואם במטורפים עסקינן

אופיר טושה גפלה הוא סופר, זוכה פרס גפן ופרס קוגל לספרות יפה. בימים אלה רואה אור ספרו "מאחורי הערפל" בהוצאת "כתר".

"במחנה" מזמין אתכם, חיילות וחיילים בשירות חובה, לשים סוף לסיפור לפניכם שלוש פתיחות לסיפורים קצרים, המתפרסמות לראשונה ● כל שעליכם לעשות הוא לשלב עטים עם

הסופרים מבית "כתר", לבחור סיפור אחד, להמשיך את העלילה בתוספת 400 עד 500 מילה משלכם - ולשלוח אלינו ● הסיפורים הנבחרים יראו אור במוסף מיוחד לסיפורת ולשירה מאת חיילים, ויזכו את כותביהם בפרסים שיוענקו להם על-ידי קצין החינוך והנוער הראשי ● פרס ראשון: 1,200 ש"ח לרכישת ספרים ברשת סטימצקי. פרס שני: 800 ש"ח. פרס שלישי: 500 ש"ח

את הסיפורים יש לשלוח לכתובת הדוא"ל: Sofeem@gmail.com או בדואר ל: מערכת "במחנה", תחרות "הסיפור שאינו נגמר", ד"צ 01013, צה"ל עד ה-15/8/07